

Доча тѣ не можаха да научатъ нищо. Попитаха попъ Стефана. Стариятъ свещеникъ подигна замисленитѣ си и тѣгуващи очи и каза: „Истинското благодѣяние се върши скрито. Когато едната ржка дава нѣщо, другата не трѣбва да знае“.

XXI

Рано на другия день Грозданъ, придруженъ отъ Петра, вървѣше изъ пѣтя къмъ нивитѣ. Той не бѣше дочакалъ Монката и отиваше самъ. Развидѣляваше се. На изтокъ небето се заливаше отъ червенината на зората, въ прѣсния и прохладенъ въздухъ звучаха пѣснитѣ на чуцулигитѣ. Нарамилъ косата, изправенъ и високъ, Грозданъ крачеше широко и тѣй бързо, че Петра, натоварена съ хлѣбъ за цѣлия день, съ гребла и яби, не можеше да върви съ него и остана назадъ.

Грозданъ стигна до нивата и се спрѣ на тоя край, отдѣто щѣше да почне да коси. Той приготви косата си, прѣкара нѣколко пѣти бруса по нея, и прѣди да почне, хвърли още единъ погледъ на цѣлата нива. Тъкмо въ тая минута, като че изъ самитѣ класове, стрѣлнаха се първитѣ шипове на слънцето и ослѣпително заблѣщѣха. Мъгляво и свѣтло сияние залѣ необозримото море на узрѣлитѣ ниви. Грозданъ сче шапката си, бавно се прѣкръсти нѣколко пѣти и, като държеше още едната си ржка на гърдитѣ, остана тѣй и се загледа: обкръженъ отъ лжчитѣ на слънцето, които сплитаха около него огроменъ златенъ вѣнецъ, срѣдъ узрѣлитѣ ниви пристѣпваше Исусъ, замисленъ, кроткъ и благославящъ...

3 Август 1925
К Р А Й